

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (N. Frederiksen): Som det fremgaar af Betænkningen, er det ikke lykkedes ved Forhandlingerne i Udvalget at opnaa Enighed om det foreliggende Lovforslag. Det havde sikkert været ønskeligt, om det var sket, fordi denne Sag haster, og det var rart saa hurtigt som muligt at faa den behandlet færdig. Det, der særlig har været Partiernes imellem under Udvalgforhandlingerne, er for det første Ligningsgrundlaget. Der har været flere Spørgsmaal fremme angaaende dette Forhold, og Flertallet har stillet sig imødekommende overfor en anden Form for Aflevering af Byg for de Landbrugere, der ikke dyrker Vintersæd. Men Flertallet har maattet fastholde, at naar man hos Landbruget skal udskrive saa store Kornmængder, som er nødvendige til Landets Brødforsyning, bør de, som ikke har dyrket Vintersæd, ogsaa yde deres Bidrag til denne Forsyning gennem Aflevering af en tilsvarende Vare. Derved kan de bidrage til at gøre den finansielle Rækkevidde af denne Lovgivning mindre, men ogsaa til at gøre Sikkerheden for de Landbrugere, som skal have Korn i Stedet for de afleverede Varer, større. Det har ikke været muligt at finde nogen anden Form for Aflevering end den i Forslaget foreslaaede. Jeg tror ogsaa, at hvis man vil fastholde det ønskelige i, at de ikke vintersæddyrkende Landmænd skal give Bidrag paa den Maade, jeg har nævnt, er en Ligning nødvendig, og at man ikke kan finde en mere bekvem Form end den her foreslaaede, fordi dette Ligningsgrundlag er kendt og brugt af Administrationen og vil volde mindst Vanskeligheder, idet det kun kræver, at vedkommende Landmænd overfor de kommunale Myndigheder eller Kornnævnene skal give Besked om, at de har afleveret saa meget Korn, som er nødvendigt for at opfylde de Forpligtelser, Loven foreskriver for de ikke vintersæddyrkende. Som sagt, Formen vilde have haft mindre Betydning, hvis det havde været muligt at finde et andet Grundlag for en Afleveringspligt for de ikke vintersæddyrkende Landmænd. Det har imidlertid ikke været muligt.

Det andet Spørgsmaal, der har skilt, er Prisen. Flertallet maa fastholde den Bestemmelse i Forslaget, som siger, at naar man ikke ønsker sit afleverede Korn ombyttet, skal man nøjes med en fiks Pris

af 30 Kr. pr. hkg, medens man fra anden Side har foreslaaet en Pris, som bliver til paa Grund af visse Forhold, som man ikke i Øjeblikket kan overse.

Det tredje Forhold, der heller ikke er opnaaet Enighed om, er Formen for Ombytningsretten. Jeg tror, det fra alle Sider maa erkendes, at selv om man kunde ønske Ombytningsret for alt Korn, der skal afleveres til Landets Brød- og Melforsyning, vilde dette medføre saa store Omkostninger for Statskassen, hvis en rimelig Brødpris skulde holdes, at man efter de Oplysninger, der er indhentede, maa være betænkelig ved at stille den For- dring.

Man har da drøftet, hvilken Form for Ombytningsret man skulde foreslaa for at give denne Ombytningsret saa god en Virkning som muligt overfor det praktiske Landbrug, og Flertallet har da i Ændringsforslag Nr. 3 foreslaaet en Ændring i Lovforslaget, som gaar ud paa, at man skal udvide Ombytningsretten til at andrage 18 hkg Korn pr. Landbrug af det efter Ligningen leverede. Forslaget vil, hvis dette vedtages, faa følgende Bestemmelser angaaende Ombytningsretten: man faar Ret til at ombytte alt det udover Ligningen leverede Korn, og dernæst faar hvert Landbrug Ret til at faa ombyttet de første 18 hkg Korn, de har leveret efter Ligningen. Derved vil Ombytningsretten virke, saa den næsten kommer til at gælde for alt Korn fra mindre og middelstore Landbrug, medens det for de største og noget større Landbrug vil komme til at betyde, at en Del af det efter Ligningen leverede Korn kan man ikke faa ombyttet. Vi tror, det er den bedste Form for Ombytningsretten, thi hvis man ønsker en Kornlov, der er saa lempelig og produktionsmæssig saa lidet generende som muligt, bør man tilstræbe, at Ombytningsretten bliver størst for de mindste Jordbrug og mindre for de største, som under sædvanlige Forhold er kornsælgende, og hvis Produktionsforhold ikke er af en saadan Art, at der absolut kræves store Foderkornmængder.

Der har heller ikke kunnet opnaa Enighed om at bibeholde § 13. Fra Flertallets Side har man bestemt ønsket at bibeholde denne Paragraf, der gaar ud paa at kræve en Kornaflevering af dem, som ikke har opfyldt den sidste Kornlovs Bestemmelser. Det bliver efter Flertallets Anskuelse den bedste Form til at faa dette Forhold ordnet, og det vil tillige